

Rutinoffin kuski körötteli Peugeot 307:lla

Tervehdys taas korvikeautojen ihmeellisestä maailmasta. Minulla oli suunnitelmassa ottaa olutta viikonloppuna ja olla hunningolla oikein kunnolla.

Homma tyssäsi siihen, kun Wernerin Warre soitti minulle. Hänellä oli todellinen uutispommi. Heidän perheessään, tarkemmin sanottuna hänen vaimollaan on Peugeot 307 kauppakassina. Oikein piti istahtaa pitemmäksi aikaa tällaisen uutisen kuultuani. Wernerin oli itse kova Wartburg mies ja onnistunut salaamaan perheessä olevan

Peugeotin todella taitavasti. Wernerin mielestä nyt oli korkea aika saada tietää totuus tuosta ranskattaresta ja hän pyysi minut tulemaan sunnuntaina heille koeajon merkeissä. Wernerin tuli lopulta hakemaan minut ihan kotoa asti Warrellaan.

Matkalla Wernerin kertoili Peugeotista tarkemmin. Se oli 2002 vuosimallin 307 XT 2.0 automaatti ja ollut heillä uudesta asti. Autoa säilytettiin kuulemma maan alla olevassa pimeässä tallissa, etteivät hänen tutut vaan saa vihiä siitä. Ihmettelin miksi tämä juttu pitää nyt siitä tehdä ja sain vastaukseksi, että pitäähän se kaappi joskus luurangoista tyhjentää. Ajelimme hitaasti kiiiruhtaen Wernerin talon luo ja kävelimme sen jälkeen erään naapuritalon alakerrassa olevaan pimeään talliin.

Wernerin antoi minulle Peugeotin avaimet ja pyysi ajamaan sen ulos parkistaan. Hän viittoili autorivistöä ja ilmoitti itse menevänsä avaamaan nosto-oven. Kävelin hänen näyttämään suuntaan ja menin Wernerin osoittamaan autoon sisälle. Pimeässä oli aika hankala nähdä koko autoa, mutta jotenkin Wernerin siniseksi sanoma auto vaikutti eriväriseltä. Yritin käynnistää auton, mutta avain ei oikein sopinut virtalukkoon. Avaimenperässä ei ollut kuin yksi avain, joten tässä täytyi olla jotain muuta pielessä.

Muutaman epätoivoisen minuutin kuluttua Wernerin tuli auton vierelle tiedustelemaan, että mitä helvettiä puuhaan heidän naapurin Kadetissa? Otin taskustani avaimenperälampun ja tutkailin autoa tarkemmin, se oli tosiaan joku 80-luvun lopun Kadetti. Nousin hieman nolona ulos siitä ja kirosin alimpaan hornaan autoilijat, jotka eivät tajua lukita autonsa ovia. Siirryin Wernerin opastamana viereiseen Peugeottiin.

Onneksi siinä oli sentään kunnolliset sisävalot, niin pääsin itseäni kolhimatta penkille. Koska pyrin huolehtimaan turvallisuudessa ajaessani, niin laitoin heti turvavyön kiinni. Samalla silmiini sattui outo virta-avaimen paikka. Se oli laitettu aivan Saab-tyyliin penkkien väliin käsijarrukahvan taakse. Tätäkö se kuuluisa ranskalainen autonrakentaminen on, että matkitaan svenssonia? Vai oliko kenties tässä asiassa käytetty ruotsalaista alihankkijaa?

Motkotin Wernerille tästä Saab-kloonin ostamisesta ja sain vastaukseksi ihmettelevän katseen. Kerroin virtalukon paikasta ja Wernerin repesi saman tien nauramaan. Olin mennyt halpaan, siitä pystyttiin kuulemma kytkemään matkustajan turvatyyny

pois käytöstä. Mielenkiintoinen logiikka noilla patonginpurijoilla, matkustajista viis, kunhan kuskilla on kaikki turvavermeet käytössä. Päätin tästä lähtien aina tarkastaa ranskalaisessa autossa, ettei turvallisuuttani ollut vaarannettu ohikytkennoillä jos olen matkustajan paikalla. Keksinkin kyllä välittömästi konstin jolla tuollainen apukuskin terveyden vaarantaminen saadaan estettyä. Siihen tarvitaan vain tuubi pikaliimaa.

Löysin oikean virtalukon tutulta paikalta ja käynnistin Peugeotin. Kone tuntui käyvän aika nätisti eikä käryttäneykään pahasti. Kuuntelin Wernerin neuvoja automaattilla ajamisen suhteen, jotta saisin ranskattaren ehjänä ulos tallista. Talli oli niin pimeä, että jouduin ajamaan sieltä Wernerin huutelemien ohjeiden mukaan. Wernerin kävi laskemassa nosto-oven alas ja tuli käyntioven kautta pihalle auton luokse. Lähdimme välittömästi ajamaan, sillä tallin luona ei ollut tilaa kuvailla autoa. Tämän jälkeen suuntasimme keulan eräälle teollisuusalueelle. Tiesin siellä olevan ison parkkipaikan, joka sopi kuvaamiselle erittäin mainiosti.

Heti liikkeelle lähtiessäni huomasin tämän Peugeotin olevan todella ongelmallinen auto. Se ikään kuin huomaamatta nosti nopeuden yli viidenkymppin. Minulla oli tosi kova työ saada se menemään turvallista neljänkymppin nopeutta. Onnistuin siinä kuitenkin pienen harjoittelun jälkeen kohtalaisen hyvin.

Peugeotin mittaristo oli kohtalaisen selkeä, siinä oli jopa aakkosten opiskelua mahdollistava ominaisuus. Jotenkin vaan siinä vaihtuvat kirjaimet jäivät vain muutamaaan ja ne toistuivat epäsäännöllisesti. Ehkä siellä ranskanmaalla opiskellaan vain neljää kirjainta aluksi. Mittariston valkoinen numerointi oli mielestäni selvä lukea. Mittareiden synkronointi oli vähän o'halaa tapaan sinnepäin, mutta kuului varmaan vuosimalliin. Pienen plussan arvoinen seikka oli se, että nopeusmittarin ja kierroslukumittarin näytöt alkoivat ja loppuivat suurin piirtein samoissa kohdissa.

Pääsimme viimein perille suunniteltuun paikkaan ja aloitin auton kuvaamisen sisätiloista. Huomioni oli jo matkalla kiinnittynyt auton kojelaudalla olevaan punatekstiseen näyttöön. Siinä näytti olevan kulutusnäytön lisäksi maininta siitä, että kuuntelimme iskelmiä. Koska radiosta oli kuulunut jotain musiikkia, pidin sitä ihan asiaan kuuluvana tekstinä. Katselin tarkemmin näyttöä ja totesin siinä olevan jonkun säänäytön lämpötilan ja pilvisyyden maininnan kanssa. Tosin siitä cloud-sanasta oli näemmä sammunut jo ensimmäinen kirjain. Olikohan tämä ihan ominaisuus ranskalaisten autojen näytöissä? Ei anna kovin hyvää kuvaa, jos kirjaimet sammuvat näin uusien autojen säänäytöistä. Lisäksi se näyttö valehteli, ulkona oli nimittäin täysi auringonpaiste!

Mieleeni tuli kysäistä Werneriltä, että Pariisin säätäkö se mittaillee? Jätin kysymättä, koska Werner oli poistunut autosta ulos. Annoin näytön epätarkkuudesta miinusta.

Nostin katsetta näytöstä ja huomasin ihmeellisen kotelon katonrajassa. Monissa autoissa on siinä kohti valo, mutta tähän oli laitettu kotelo. Avasin sen ja aloin miettiä käyttötarkoitusta.

Päätelin sen olevan juomatölkkin teline ajon aikana tapahtuvaa juottamista varten. Tölkki laitetaan avoinna olevaan koteloon kyljelleen ja siihen laitetaan jollain sopivalla ja tiiviillä sovituksella letku. Kuski laittaa letkun toisen pään suuhunsa ja voila, juoma-automaatti on valmis. Letkuhan on helppo tukkia vaikka kielellä, ellei halua imeä koko juomatölkkiä kerralla tyhjäksi. Kyllä ne ranskalaiset insinöörit ovat sitten viisaita. Annoin plussan tästä nerokkaasta janoisia kuljettajia varten tehdystä varusteesta. Harmi ettei mukaanani ollut juomatölkkiä, olisin niin mielelläni testannut kotelon toiminnan.

Katsellessani Peugeotin sisustaa, tuli mieleeni, että tämä auto pitää vanhemmiten ruostesuojauksen lisäksi käsitellä lahosuoja-aineella. Muussa tapauksessa sisustan puuosat ovat täynnä kaikenmaailman tupajumeja. Varmaan tehtaalla oli ollut kromiosat loppu, kun oli pitänyt puulla jatkaa sisustamista. Annoin tulevan lisätyön ja ylimääräisen muistamisen takia sisustalle pienen miinuksen.

Punaisen värin käyttö oli tässä autossa aika vähäistä, ainoastaan hätävilkkujen katkaisin ja turvatyynyn poiskytkentäkytkin olivat punaisia. Olivathan auton näytöt punaisilla teksteillä, mutta kokonaisuuteen nähden se oli aivan riittämätöntä.

Peugeotissa näytti olevan kaikenmaailman sähköhäpättimiä paikat turvoksissa. Werner ilmoitti, ettei hän ole koskaan perehtynyt puoliinakaan niistä ja iski kouraani tietosanakirjan paksuisen käyttöohjekirjan. Annoin kirjan takaisin, koska halusin päästä takaisin vielä saman vuorokauden puolella. Yhden asian Wernerin osasi vallan hyvin, nimittäin auton lämmityslaitteen käytön. Se oli minunkin mielestäni todella simppele. Siihen piti laittaa näppäilemällä haluttu sisälämpötila ja auton automatiikka kuulemma huolehti lopusta. Tämä oli hatunnoston arvoinen ominaisuus Peugeotissa. Kysyin Werneriltä varovasti lupaa irrottaa sitä, mutta en harmikseni saanut.

Rutinoffissa olisi ollut myös käyttöä tuollaiselle lämmityslaitteelle. Siinä ei tahdo saada oikeata lämpötilaa millään. Lisäksi tuollainen punaisella autonkuvalla varustettu näyttö olisi sopinut Rutinoffiin todella hyvin. On se vaan niin väärin, että kaikki mikä alkaa miellyttää, jää saamatta. Werner perusteli kieltoaan sillä, että siihen jää muka ruma reikä jota on hankala peittää. Äkkiäkös tuollaiseen puiseen keskikonsoliin olisi jonkun laudanpätkän naulannut kiinni. Jopa minä olisin sen saattanut tehdä korvaukseksi lämmityslaitteesta.

Ajamastani Citroen C3:sta tuli mieleeni tarkastaa tämän ranskattaren istuinlämmittimen sijaintipaikka. Minulla oli jotenkin aavistus siitä, että mihin se on laitettu. Aavistukseni osui aika hyvin oikeaan, se oli nimittäin penkin ovenpuoleisessa etukulmassa. Äkkiä katsottuna napissa ei ollut mitään säätöjä, joten sen käyttäminen onnistuisi pienellä harjoittelulla ilman kurkkimista. Koska oli lämmin ilma, en alkanut sitä testailemaan, etten olisi polttanut takapuoltani karrelle. Tosin musta nappi keskellä mustaa muovia ei ollut paras mahdollinen valinta. Punainen nappi tuossa kohtaa olisi mielestäni paljon tyylikkäämpi.

Sain tarpeekseni sisätilojen syynäämisestä ja nousin ulos autosta. Olin juuri sulkemassa kuljettajan ovea, kun silmiini sattui miellyttävä yksityiskohta. Kynnyslistassa luki aivan selvästi auton merkki, joten siitä plussat Peugeotille. Varmistin asian vielä takaoven kynnuksesta ja siellä oli sama juttu.

Vallan mainio oivallus, nyt nimittäin autoon astuva tietää heti minkä merkkiseen kulkineeseen aikoo takapuolensa tunkea. Lisäksi tarkemmin tiirailtuani huomasin kuljettajan kumimatossa olevan auton tyyppimerkinnän. Se oli tosin merkitty hieman epäselvästi.

Kaiken kaikkiaan näistä merkinnöistä jäi vähän ristiriitaiset tunteet. Olisihan siihen

kynnyslistaan mahtunut mallimerkintäkin vallan mainiosti. On se kumma, että aina jostain asiasta jää sanomista.

Laitoin auton oven kiinni ja aloin kuvata sitä ulkoapäin. Ajovalot olivat täysin kirkkaat, joten niistä näkee heti jos ne alkavat täytyä vedestä. Voisi olla aika mielenkiintoisen näköistä jos sinne laittaisi jonkun pienen kalan uiskentelemaan. Olisi reissuillakin oma akvaario mukana. Wernerin lupasi yrittää kokeilla ensi kesänä jollain pienellä ahvenella. Epäilin kyllä Wernerin laskettelevan luikuria, sillä hän alkoi rykiä samalla oudosti.

Auton ulkonäöstä en löytänyt mitään ihmeempää sanottavaa. Ainoastaan antenni oli päässyt taipumaan taaksepäin vauhdissa. Tällaisissa isokoneisissa autoissa pitää omistajankin vaan hyväksyä tuollaiset pienet muodonmuutokset. Kaikki kun eivät malta ajella turvallista neljänkympin nopeutta, vaan kaahaavat tukka putkella ja antennit vinossa. Lisäksi tuulilasinyyhkiäjät heiluivat omituisesti. Pistin sen ranskalaisen o' lalaa logiikan piikkiin. Andre Patongin mielestä ranskalaisissa autoissa ei ole mitään vikoja tai puutteita, ne kaikki ovat vain ominaisuuksia.

Vilkaisin Peugeotin takakonttiin ja totesin sen riittävän ainakin minulle kuljetuskapasiteetin suhteen. Silmämääräisesti sinne sopi juotavien lisäksi myös jotain naposteltavaa mukaan. Kontti oli myös verhoiltu, joten pullot eivät pääsisi kolisemaan auton pelteihin. Verhoilu vaikutti sen verran pehmeältä, että pullot kulkisivat todennäköisesti ehjänä perille asti.

Saatuani ulkokuvaukset tehtyä, lähdimme jatkamaan matkaa. Päätimme hienon ilman kunniaksi ajaa vähän pitemmän lenkin. Mikäpä minulla oli ajaessa, kun auto hoiteli melkein kaiken automaattisesti. Vielä kun tässä olisi ollut vakionopeudensäädin, niin se olisi ollut vakava uhka Rutinoffin kaltaiselle täydelliselle autolle. Paluumatkalla minun piti vielä leikkiä auton sähköikkunoilla niin, että Wernerin meinasi jo hermostua auton läpi puhaltavaan hyiseen viimaan. Pitihän minun testata, että ne toimivat kovemmallakin käytöllä moitteetta. Paluumatkalla Wernerin esitteli vielä yhden minulta täysin pimentoon jääneen ominaisuuden, nimittäin valaistut meikkipeilit molemmilla puolilla. Koska en harrasta meikkaamista, en oikein tiennyt, että annanko siitä plussaa

vai miinusta? Päätin tällä kertaa olla antamatta yhtään mitään, sillä miesten maailmassa ei tuollaisella varusteella ole juurikaan arvoa.

Matkalla kiinnitin huomiota vielä ratin molemmilla puolilla oleviin viiksiin. Niissä näytti olevan toimintoja todella runsaasti. Oikein silmissä vilisi, kun yritin saada selvää niiden symboleista. Päätin olla vään telemättä niitä vilkun käyttöä enempää, ettei eteen tulisi mitään yllättävää tilannetta. Palaaminen Wernerin talliin sujui kohtuullisen hyvin. Minulta meni ainoastaan puoli tuntia saada auto pimeään ruutuunsa.

Yhteen vetona tästä Peugeotin koeajosta voisin todeta, että auto on todella vaivaton ajettava automatisoitujen toimintojen takia. Automatiikka tosin tekee sen, että nopeus nousee vallan helposti yli neljänsäksikymppiä, joten automatiikasta kuitenkin pieni miinus. Mielestäni tällainen auto sopii hyvin mukavuudenhaluiselle laiskottelijalle. Jos keulassa lukisi Rutinoff ja väri olisi punainen, niin saattaisin (ehkä) harkita nykyisen Rutinoffini vaihtamista tähän.

Rutinoffin kuski

www.rutinoff.net

PS. Kiitokset Wernerin Warrelle auton lainasta koeajoa varten. Auton omistaja ei liity tekstiin mitenkään, vaan koeajotarina on keksitty omasta päästä.

Rutinoff ja korvikeautot [Facebookissa](#).

© Rauno Vääräniemi 2004